

✻ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ✻

⊗ ΚΑΤΙ ΤΙ ΤΟ ΑΝΕΚΛΑΛΗΤΟΝ!... ⊗

ⓓ ⓓ ⓓ

ΣΕ πόσην ἀμνηχανίαν, σὲ πόσον δύσκολον θέσιν δὲν εὐρέθηκεν ἡ ξανθιά, ἡ περιπαθής, ἡ πολὺ ἐξυπνη καὶ ἐντελῶς διαβολεμμένη Φανή, ὁπόταν τῆς παρουσίασαν τοὺς δύο ὑποψηφίους μνηστήρας! Ἐκατάλαβεν ἀμέσως ὅτι θὰ τῆς ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἐκλέξῃ.

Ὁ ἓνας, ὁ Παῦλος, ἦτον εὐμορφος, ὑψηλός, εὐφυής καὶ ἐφαίνετο λάμπουσα ἡ ἀνοιξίς εἰς τὰ χρυσᾶ του ῥόδια.

Ὁ ἄλλος, ὁ Νίκος, δὲν ἦτο οὔτε εὐμορφος, οὔτε ὑψηλός, οὔτε εὐφυής, καὶ ἂν τὸ ἓνα βλέμμα ὑπέσχετο τὴν ἀνοιξίαν, τὸ ἄλλο ἐδείκνυε τὸ φθινόπωρον, διότι δὲν ἐφαίνετο νὰ ἦσαν καθόλου σύμφωνα.

Μάλιστα! ἀλλ' ἂν ὁ Νίκος, δὲν εἶχεν οὔτε κορμοστασιά λεβέντικη, οὔτε ἐξυπνάδα, εἶχεν ὅμως κατὶ τι τὸ ἀνεκλάλητον, κατὶ τι τὸ ἀνεκδήλωτον, κατὶ τι τὸ ἀνέκφραστον, κατὶ ποῦ κι' αὐτὴ δὲν ἤξευρε.....

Σὲ πόσην ἀμνηχανίαν, σὲ πόσην ἀδημονίαν δὲν εὐρέθηκε πάλιν τὴν δευτέραν φορὰν ποῦ τοὺς εἶδε!! Ἴσως μάλιστα σὲ πολὺ μεγαλειότεραν ἀπὸ πρῖν...

Ὁ Παῦλος ἐδείχθη χαριέστατος μὲ τῆς. Οὐδέποτε ἀνὴρ δὲν ἐφάνη περισσότερο εὐπροσήγορος, πλειότερον φιλοφρονέστερος αὐτοῦ πρὸς γυναῖκα. Τῆς ἐψιθύρισε τόσο γλυκὰ τὸν ἔρωτά του, ποῦ ἐνόμισεν, ὅτι εἰσέπνεεν εὐωδίας ἀνθισμένου κήπου. Τῆς εἶπε, γονατιστὸς ἔμπροσθέν τῆς, πῶς δι' αὐτὴν γίνεται θυσία, πῶς τῆς ἐμπιστεύεται τὴν καρδιά του—μὲ κατὶ λόγια, μὲ κατὶ χειρονομίας, μὲ ἓνα τόνον φωνῆς καὶ μὲ μίαν ἔκφρασιν εἰς τὸ βλέμμα, καὶ μὲ ἓνα φωτεινὸ χαμογέλιο—.....

Ὁ Νίκος τῆς ἐξεμυστηρέυθη τὴν ἀγάπην του, καθὼς ἓνας ἀμαξᾶς λέγει τὸν πόνον τοῦ δοντιοῦ του....

Ναί, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Νίκος ἐν τούτοις εἶχε κατὶ τὸ ἀνεκλάλητον, τὸ μυστηριῶδες, κατὶ τι τὸ ἀνέκφραστον, κατὶ ποῦ κι' αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε.....

« Θεέ μου! Πόσον δύσκολον θὰ μοῦ ἦναι νὰ ἐκλέξω », ἀνέκραξεν, ἀφή-

σασα ὀλόψυχον ἀναστεναγμὸν ἢ ξανθιά, ἢ χαριτωμένη, ἢ ὄλως διαβολεμένη Φανή, ὅταν ἐκ τρίτου εἶδε τοὺς ὑψηφίους μνηστῆρας.

Ὁ Παῦλος ἐχόρευε θαυμάσια. Εἶχε μίαν χάριν, μίαν ζωηρότητα, ἕναν ῥυθμὸν, μίαν σβελτάδα... Εἰς τοὺς βραχίονάς του τὰ κορίτσια ἐπτερύγιζαν ἠσθάνετο ν' ἀνεβαίνουν εἰς τὰ οὐράνια, νὰ γίνωνται ἐλαφρόν τι, ἐναερίον τι, ψαῦον τ' ἀστέρια.

Ὁ Νίκος δὲν ἐχόρευε. Μονάχα ἐπαίξε μπιλιάρδο ὁ ἀτυχῆς. Μαζὺ του αἱ νέες θὰ κολλοῦσαν βαρεῖα στὸ πάτωμα.

Ἄλλὰ τὸ κάτι τι ἀνεκλάλητον καὶ ἀνέκφραστον, τὸ αἰνιγματώδες, αὐτὸ τὸ κάτι τι. ποῦ κ' αὐτὸς δὲν ἤξευρε !!

Ἔ, λοιπόν, ναί. Ὁ Παῦλος ἦτο ποιητῆς καὶ τί ποιητῆς Δὲν ἦσαν στίχοι, ἀλλ' ἄνθη τριανταφυλλένια, ποῦ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ ἐπλήρουν εὐωδίας τὸν ἀέρα.

Πῶς ἐγνώριζε νὰ 'μιλῇ διὰ τὴν Σελήνην.

Καὶ διὰ τὰ μεγάλα δάση.

Ἡ Φανὴ ἀγαποῦσε τόσο νὰ τῆς λαλοῦν δι' αὐτὰ !

Ὅποταν ὁ Παῦλος διήρχετο κοντὰ σὲ ρυάκιον, ὅταν περνοῦσεν ἕνα λειβάδι, μίαν γέρσον γῆν ἢ χωράφι ἀπὸ δαυκιά, ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν γύρω φύσιν καὶ ἐξέτεινε τὸ χέρι θεατρικῶς, ὡσὰν νὰ ὠδήγει τὰς ἐννέα Μούσας !

Ὁ Νίκος ἦτο μᾶλλον πεζογράφος εἰς τὸ δάσος ἀνεσήκωνε τὸν γαϊᾶ τῆς ζακέττας καὶ ἀπήγγελλε μ' ἔμφρασιν :

« Ἄς στὸν διάβολο ! Συναχόνεται κανεὶς ἐδῶ ! »

Ἄλλ' ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ τις τὸν τόνον, μεθ' οὗ τὸ ἔλεγεν, ἔπρεπε νὰ ἰδῇ τὸ κάτι τι ἀνέκφραστον, τὸ κάτι τι ἀνερμήνευτον, τὸ κάτι ποῦ κ' αὐτὴ δὲν ἤξευρε !... τὸ ὅποιον ἀκόμη περισσότερο ἀνεδείκνυεν ὁ πεζὸς αὐτὸς λόγος...

Ὀλιγώτερον ἐδίστασεν ἢ Φανή, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο φιλόθρωπος, ὅτι ἦτο ἀκούρατος καὶ ἀνεξάντλητος εἰς ἀγαθοεργίας. Ἐφθανε μίᾳ πτωγῇ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν του διὰ νὰ τῆς ἀνοιξῇ, ὅχι μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὰ φυλλοκάρδιά του, ὁ προσφιλεῆς ποιητῆς !

« Μὰ σᾶς παρακαλῶ, ὀρίστε, κοπιᾶστε κυρία Δυστυχία ! »

Ὁ Νίκος εἶχε καλὰ σφαλισμένο τὸ σπῆτι καὶ μίᾳ μικρῇ κλειδαριᾷ εἰς τὴν καρδιά. Δὲν περιποιεῖτο, δὲν περιέθαλπε ποτὲ τὴν ἀτυχίαν. Ὅταν τὴν ἤκουε νὰ σκοντάφτῃ εἰς τὴν πόρταν, τῆς ἐφώναζε : « Στὴν παρακάτω γειτονιά ! »

Ναί ! Ἄλλὰ μ' ἕνα ἰδιαίτερον καὶ χαρακτηριστικὸν τρόπον τὴν ἐδίωχνε, μὲ κάτι τι τὸ ἀνέκφραστον εἰς τὴν χειρονομίαν, ποῦ κ' αὐτὴ δὲν ἤξευρε !...

Ὅ,τι ἐπὶ τέλους ἐκλόνησε ἀποφασιστικῶς τὴν Φανὴν ὑπῆρξεν ἢ ἀνακά-

λυψις, ὅτι ὁ Νίκος ἔδερνε τὰς Γυναῖκας—οὐ νὰ χαθῆ!—ἐνῶ χρόνῳ ὁ Παῦλος θὰ ἐπρωτίμα ν' ἀποθάνῃ χίλιες φορές, παρὰ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὰς καὶ τὸν ἐλάχιστον μῶλωπα· ὅτι ὁ Νίκος τότσουζε κάποτε, καὶ μεθοῦσε, σὰν ἄνθρωπος τοῦ δρόμου—οὐ νὰ χαθῆ!—ἐνῶ ὁ Παῦλος ἐφαίνετο ἀγνοῶν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ κρασιοῦ· ὅτι ὁ Νίκος εἶχε ψεύτικα δόντια, ὅτι ἀνέβαινε στὰ τράμ,—Πῶ!—πῶ!—ὅταν ὁ Παῦλος εἶχε ἰδικόν του αὐτοκίνητον καὶ δόντια μαργαριταρένια.

Καὶ λοιπόν, παρ' ὅλον τὸ κάτι τι ἀνεκλάλητον, τὸ ὅλως ἀνέφραστον, τὸ καθ' ὀλοκληρίαν ἄγνωστον καὶ ἀνεκφώνητον, τὸ κάτι, ποῦ κι' αὐτὴ δὲν ἤξευρε!.... ἐννοεῖτε πῶς καταλαμβάνετε ὅτι.....

« Ἀνακεφαλαίωσωμεν, ἐσυλλογίσθη ἡ Φανή, καὶ συμπεράνομεν. »

« Ὁ Παῦλος εἶναι ὠραίος, ὑψηλός, εὐφυής, τέλειος εἰς ὅλα. Ὁ Νίκος εἶναι ἄσχημος, εἰδεχθής, ἀνόητος καὶ ὀπισθοδρομικὸς εἰς ὅλα.

Ὁ Παῦλος ἔχει ὅλας τὰς ἀρετάς, ὁ Νίκος ὅλα τὰ ἐλαττώματα.

Μοῦ φαίνεται, ἐπομένως, ὅτι ὁ Παῦλος εἶναι προτιμότερος διὰ πανδρεία. Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸ κάτι τι ἀνεκλάλητον καὶ ἀνέφραστον, ποῦ κι' αὐτὴ δὲν ἤξευρε!....

« Ἐνα κορίτσι τίμιον καὶ ἀγαθόν, δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ. Ὅχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ διόλου » συνεπέραναν ἡ ξανθοῖά, ἡ ἐλαφρά καὶ περιπαθής, ἡ διαβολεμμένη Φανή.

Καὶ ἐνουμφεύθη τὸν Παῦλον. Ὁ Νίκος ἐγίνεν ἐραστής της! ..

(Μετάφρασις Ἀλβ. Φ.)

JEAN RAMEAU

⊕ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΑΜΟΙ ⊕
 (Ὁ «ἐλευθερὸν» παρυσιαστικὸς ἐνώπιον τοῦ ἐπισκεφθέντος τῆν Ἀφρικήν Διαδόχου τῆς Ἀγγλίας).